

Đơm Hoa Kết Trái

Được gần 8 tháng, cái bụng nàng đã to và bè ra, đi đứng hơi khó khăn, nhất là lúc ngồi xuống thì phải có người kéo lên.

Những buổi tối, chàng và nàng nhàn hạ, thanh thoi nằm xem tivi. Mỗi khi cái thai quẫy đạp, bụng nàng nổi gồ lên, nàng cầm tay chàng nhẹ nhàng rờ rẫm theo từng cử động, cảm nhận được sự sống nhiệm màu bên trong. Hạnh phúc ngời lên ánh mắt, chàng chúm môi, âu yếm nhẹ hôn lên bụng. Hai vợ chồng cười sung sướng. Lấy nhau được bốn năm mới đơm hoa kết trái. Đứa con đầu đời sẽ cho chàng và nàng vinh dự làm cha mẹ. Đứa cháu nội đầu tiên bảo đảm giống họ của chàng sẽ được duy trì.

Lạ! Mấy hôm nay nàng không thấy nó động đập nữa. Nàng lo lắng, muốn đi khám thai ngay. Chàng bàn ra: “Không sao đâu, chắc nó đang nghỉ ngơi vì quẫy nhiều cũng mệt chứ. Đợi thêm vài hôm nữa.” Cũng có lý. Nhưng nàng cứ bồn chồn lo lắng vì nó yên tĩnh lạ thường, hình như cái bụng nàng không lớn thêm mà lại cở vè nhỏ đi... Lạ trời đó chỉ là do nàng tưởng tượng!

Hai ngày trôi qua... Không thể kéo dài sự chờ đợi và không cần hỏi ý kiến chàng nữa, nàng nhắc phen gọi bác sĩ. Nàng cuống quýt muốn gặp bà ngay hôm nay nhưng không còn chỗ, đành lấy cái hẹn hôm sau.

Trong căn phòng tối, nàng nằm tênh hên, cố nén cơn cảm xúc. Bà bác sĩ đang mài miết làm ultrasound. Nàng theo dõi những biến chuyển trên sắc mặt của bà để xem có một dấu hiệu gì đó cho nàng biết về tình trạng của bào thai. Thật khó đoán vì bà vẫn chăm chú nhìn vào monitor trong khi tay bà vẫn cẩn thận, chậm rãi rà máy trên bụng nàng. Gần một tiếng mới xong. Bác sĩ mời vào văn phòng nói chuyện. Lại chờ thêm 15 phút nữa, lòng nàng nóng như lửa đốt... Bà trở lại cùng với một ông bác sĩ khác. Bà bảo: “Tôi và đồng nghiệp của tôi đã xem ultrasound rất kỹ và không thấy những cử động, dấu hiệu của sự sống. Tôi sẽ gửi bà vào bệnh viện sáng mai, trong đó họ có máy móc tối tân hơn, có thể xác định được.” Nàng bàng hoàng, bật khóc, điều lo sợ đã thành sự thật... Bà bác sĩ ôm nàng: “Đừng, đừng khóc... Đừng vội mất hy vọng... Tôi sẽ lo cho bà thật chu toàn.” Bắt tay chàng, bà khuyên: “Hãy chăm sóc và an ủi vợ ông. Bà ấy rất cần ông lúc này. Hẹn gặp ngày mai tại bệnh viện.”

Ngày mai là một ngày thật dài và buồn tê tái. Cái thai đã chết... không còn một mảy may hy vọng nào nữa. Nó đã không phát triển bình thường vì không nhận đủ

lượng dinh dưỡng bởi máu quá đông đặc. Nó nhỏ, khoảng hơn 6 tháng và có lẽ đã cố gắng quấy đạp dành sự sống trong những ngày cuối cùng. Bác sĩ chích thuốc cho thai ra. Nàng vẫn phải trải qua những giờ chuyển bụng rất lâu, rất đau đớn và khó nhọc như những bà mẹ khác mà lại không được nghe tiếng khóc chào đời của con. Tất cả chỉ là im lặng và trống vắng. Y tá lau sạch người nó, quấn trong tấm chăn, đội chiếc nón màu xanh rồi đặt nó lên ngực nàng. Nàng ôm chặt con và mệt mỏi thiếp vào giấc ngủ.

Chàng thấy cảnh đàn bà sinh con thật là gian nan. Hàng không ngờ nàng mảnh mai mà có sức chịu đựng bền bỉ và can đảm đến thế. Suốt 5 tiếng đồng hồ đau âm ỉ, nàng hết đứng lại nằm, hết đi lại ngồi, và trong cơn đau quằn quại, mãnh liệt lúc lâm bồn, nàng không la hét hay nguyên rủa chồng như những người đàn bà khác mà chỉ bặm chặt môi nén cơn đau, nín chặt hai tay hàng lấy thêm sức mạnh. Bằng những cố gắng phi thường, nàng đã đến đích, đã được làm mẹ - một người mẹ bất hạnh! Một người mẹ mang nặng đẻ đau mà không được tiếp tục nuôi dưỡng con nên người, làm tròn bổn phận làm mẹ.

Có chứng kiến cảnh đau đẻ, “vượt cạn một mình” của vợ, hàng mới hiểu công đức sinh thành của người mẹ: bao la, vĩ đại biết bao; lòng hiếu kính của người con không sao đền đáp được. Hàng tự nhủ phải tỏ lòng thương yêu, quý trọng và chăm nom mẹ và vợ - người mẹ tương lai - nhiều hơn nữa. Hàng tự hứa sẽ không như những người đàn ông trong xã hội phong kiến VN, theo thói “trọng nam, khinh nữ”; xem người chồng là chủ gia đình, là người quan trọng nhất; còn xem người vợ như là một lệ thuộc, sau khi xuất giá phải tòng phu. Người vợ phải gìn giữ “công, dung, ngôn, hạnh” cho đầy đủ, hễ phàn nàn hay lộn xộn làm phật ý chồng thì bị giậy dỗ, trừng trị nghiêm khắc, có khi bị chồng “thượng cẳng chân hạ cẳng tay”. Họ là những người đàn ông cổ hủ và ích kỷ! Người chồng phải biết thức thời, cái thời “nam nữ bình quyền” hợp lý. Người đàn bà thường trưởng thành sớm hơn đàn ông, có cái nhìn và sự hiểu biết bén nhạy của phái nữ, có những ý kiến thực tế, linh hoạt, sáng suốt,... giúp chồng đắc lực trong việc tề gia, giao tiếp. Hàng tin như thế!

Định mệnh nào run rủi cho hàng và nàng gặp nhau thật tình cờ và yêu nhau ngay từ phút giây chạm mặt. Lúc còn “anh theo Ngọ về”, hàng đã vất vả đón hạ bao nhiêu cây si khác nhưng nếu không được nàng để mắt tới thì làm gì có ngày được “theo nàng về dinh”.

Sau đám cưới, nàng đồng ý dọn về nơi gia đình hàng đang cư ngụ, một nơi không có việc làm thích hợp với ngành học của nàng nhưng nàng vẫn kiên trì đọc báo hàng ngày, nộp đơn tìm việc. Nàng muốn tự lập, muốn chia sẻ đồng đều gánh nặng

gia đình trong tương lai. Rồi nàng quyết định đổi ngành, học thêm về computer và programming vì có nhiều triển vọng tìm được việc làm hơn. Sau 6 tháng học, nàng được mướn vào hãng CompAid cách nhà 30 phút. Có cuộc sống sung túc, nàng mới nghĩ đến chuyện có con vì nuôi dưỡng một đứa bé ở bên Mỹ tốn kém rất nhiều, nàng muốn con nàng phải được sung sướng và đầy đủ. Sau bốn năm mong mỏi chờ đợi, tình yêu đã đơm hoa kết trái. Nàng hớn hở vui mừng, vẽ vời cảnh gia đình sum họp với đàn con kháu khỉnh.

Chàng nghĩ đến căn phòng của con, ngăn nắp và đẹp đẽ, từ tường đến đồ đạc đều có màu xanh lơ mát mắt. Nàng đã cẩn thận chọn lựa từng món đồ, cặm cụi may từng cái áo gối, màn cửa, tã lót,... Tất cả những nỗ lực và chuẩn bị đều dành cho ngày hôm nay, ngày bắt đầu đời sống mới của con. Than ôi, ngày hôm nay đã đến nhưng không phải là cái ngày mà chàng và nàng hằng mong đợi.

Những tưởng đời luôn tươi đẹp và hạnh phúc, nào ngờ phút chốc bỗng ảm đạm, tang thương. Ôi, cảnh sinh ly tử biệt. Chàng lịm người trước sự mất mát bất chợt và lớn lao, cảm nhận được sự phù du của cuộc đời và hạn hẹp sức người. Khuôn mặt trẻ trung, đầm thắm của nàng giờ xanh xao, mỗi mệt, hằn vết thương lòng. Chàng hôn nàng triu mến với lòng thành khẩn của một kẻ có tội, gửi một lời nhận tội âm thầm. Chàng nhận lỗi tại chàng! Nếu chàng đừng khuyên nàng chờ thêm vài ngày nữa thì có thể cứu con kịp thời. Chàng đã vô tình giết con, giết những mong ước làm mẹ của nàng, làm gia đình chịu cảnh tang tóc, và làm cuộc tình đẹp như mơ của chàng và nàng bị hoen ố. Chàng trông chờ vào sự bao dung của nàng. Liệu nàng có tha thứ cho chàng? Liệu sự mất mát này sẽ phai pha theo thời gian và mang nàng trở lại với chàng? Liệu chàng có thể thuyết phục nàng vượt qua sự sợ hãi và mất mát để làm lại từ đầu? Làm sao chàng có thể yêu nàng mà không đem lại kết quả đau thương? Tình yêu rồi sẽ tiếp tục đơm hoa kết trái? Chàng thở dài...

Chàng bảo y tá chàng sẽ ở lại với nàng đêm nay. Y tá đem vào một chiếc ghế nữa. Chàng đặt hai chiếc ghế đối đầu nhau thành cái giường nhỏ, kê sát vào tường. Nằm một hồi, chàng thấy buồn và cô đơn quá, chàng muốn nằm cạnh nàng và con. Chàng muốn hưởng cảnh gia đình đoàn tụ dù chỉ trong chốc lát.

Chàng kéo chăn đắp cho hai mẹ con. Nàng đang ghì lấy nó như muốn truyền hơi ấm và tất cả sự sống. Nàng khẩn cầu phép nhiệm màu chăng? Tội nghiệp quá, nàng vẫn chưa chịu tin vào sự thật. Chàng vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt vợ còn lấm tấm những giọt mồ hôi, lấy khăn thấm những giọt lệ còn đọng nơi khóe mắt. Chàng khẽ khàng leo lên giường, khép nép nằm sát phía ngoài, co ro bên dưới, để hai mẹ con có chỗ rộng rãi, ngủ yên.

Ngày mai chàng sẽ đưa nàng về nhà nhưng đứa con yêu quý phải để lại đây. Đứa con dễ thương, da đỏ hồng, hình hài toàn vẹn, đường nét sắc sảo như những đứa trẻ

sơ sinh khác nhưng chỉ thiếu nhịp tim đập trong lồng ngực... Chàng đau đớn nấc lên... Giọng lệ bị kìm hãm từ lúc nãy lặng lẽ tuôn trào...

Nàng duỗi chân ra, đụng phải người chàng. Sao lại nằm còng queo như con tôm thế kia! Không đắp chăn thì lạnh rúm người phải rồi. Nàng đặt con xuống giường, nhổm người kéo góc chăn đắp cho chàng. Cái nét thư sinh, vô tư của thời yêu đương mật ngọt đã bơ phờ, hốc hác nhiều. Tội nghiệp quá! Chàng nào ngờ có tình huống hôm nay mà chuẩn bị tinh thần. Chàng đã lặng người rất lâu khi nghe tin nàng bị sẩy thai, không khóc nhưng mặt chàng xụ xuống, buồn như đưa đám. Đưa đám của chính con mình. Đứa con mà chàng và bên nội đã mong từng ngày. Đứa con mà chàng đã vụng về đón nhận từ tay y tá. Chàng đã hôn lên trán nó rất nhẹ, tản mẫn đếm những ngón tay, ngón chân rồi tiếc rẻ than: “Tay chân đầy đủ. Các ngón tay dài, có khiếu về nghệ thuật. Nó hoàn hảo quá”. Phải, nó hoàn hảo lắm và giống chàng nhiều lắm; từ cái nét khôi ngô, thanh tú; từ cái dáng dong dỏng gầy, từ những ngón tay dài;... đã làm tim nàng rung động khi bắt chợt gặp chàng và đã ước mong có dịp gặp lại dù không biết chàng là ai.

Bốn năm học tại Virginia Tech University là bốn năm hẹn hò, yêu đương với biết bao kỷ niệm đẹp nhất của thời con gái. Tình yêu đam mê, cuồng nhiệt của chàng như cái phao cho nàng bám víu trong một đất nước rất khác biệt với Việt Nam từ lời nói đến cách sống và đã bù đắp được những mất mát, buồn bã, cô đơn sau ngày 30 tháng Tư.

Một tuần sau khi hoàn tất chương trình Cử nhân, nàng đã “theo chàng về dinh” tại một tiểu bang rất xa. Ngày vu quy, có người bày vẽ, bảo nàng ngồi lên cái gối của chồng, nhún nhảy vài lần thì sẽ không bị chồng lấn áp, đè đầu đè cổ. Nàng cười ngật ngẻo, thấy chuyện mê tín đó thật khôi hài. Hơn nữa nàng không muốn người mình yêu thương và kính trọng sẽ trở thành kẻ sợ mình.

Nàng nghĩ, vợ chồng là một sự hỗ trợ, bổ túc lẫn nhau như âm-dương, mặt trăng-mặt trời. Nếu biết cư xử hòa thuận, tương kính trong tình thương yêu, đùm bọc thì đó thực sự là một mái gia đình hạnh phúc. Nàng ví gia đình như một hợp tác kinh doanh, vợ chồng biết thu xếp, cùng điều hành trôi chảy, hữu hiệu thì sẽ êm thấm, nhịp nhàng, sinh lợi. Người có học vấn, thông minh như chàng chắc chắn sẽ thấy được những đức tính và sự hy sinh của người vợ trong việc tạo dựng một mái gia đình êm ấm, có tôn ti trật tự, và vững chắc.

Cuộc sống mới của chàng và nàng đơn giản, hạnh phúc. Lúc dọn về Maryland, nàng chưa có việc làm, chàng xúi: “Hay là em có con nhé?” Nàng lắc đầu: “Đợi khi em có việc, tài chánh và nhà cửa ổn định đã. Em không muốn con em phải

khô.” Ai ngờ nhân tính không bằng trời tính, khi muốn có con đâu phải có ngay. Mấy năm vẫn chưa đơm hoa kết trái. Bác sĩ không tìm ra nguyên nhân. Có lẽ do kinh nguyệt nàng không đều. Chàng đề cập chuyện con nuôi. Nàng dấy nẩy, không chịu, chỉ sợ đến khi nó lớn, nó bỏ đi tìm cha mẹ ruột thì mất cả chì lẫn chài. Nàng chân thành van vái cầu xin rồi in kinh Quan Thế Âm Bồ Tát đem đến các chùa cúng dường. Mãi đến năm nay nàng mới thụ thai.

Sau giấc ngủ, nàng thấy khỏe hơn một chút tuy cơ thể còn rã rời vì những cơn chuyên bụng dài, quặn thắt. Đã có lúc nàng đuối sức, phải bầu vú chàng tìm sức mạnh, tìm sự xoa dịu cho qua cơn đau vô tận... Và đến khi nàng tưởng không thể làm hơn được nữa, không thể đi nốt chặng đường sinh nở thì cơn đau bỗng tan biến theo dòng nước òa vỡ bên dưới.

Nàng ôm con, hít đầy buồng phổi mùi trẻ sơ sinh thơm tho, tinh khiết. Nếu nàng đừng nghe lời chàng chờ đợi thêm vài ngày nữa thì may ra cứu được con. Nàng là mẹ, có cái linh cảm của người mẹ, còn chàng có biết gì đâu mà nàng lại nghe lời chàng. Tại sao nàng không tự chủ quyết định? Tại sao nàng không cảm được sự phấn đấu cam go và tuyệt vọng của con đang dành lấy sự sống? Những cái dẩy dựa, co thắt của cơ thể trước sự tấn công từ từ nhưng chắc chắn của thần chết mà nàng tưởng là những cử động của sự sống. Trời ơi! Chính nàng đã giết con! Đứa con đầu đời yêu quý mà mọi người đang mong. Con ơi, sao con nở lòng vội ra đi... Số phận con quá ngắn ngủi, kiếp này mẹ không được nuôi con nên người. Con hãy đầu thai, tìm về với mẹ lần sau con nhé... Con tha lỗi cho mẹ, con nhé!

Nàng sẽ làm gì để lấp đầy ngày mai và những tháng dài tiếp nối. Nàng đã làm mọi người thất vọng? Nàng đã làm chàng đau khổ? Những săn sóc, vỗ về của chàng chỉ làm tăng mặc cảm tội lỗi của nàng...

Nàng ưu tư về chứng bệnh của mình. Bác sĩ vẫn không đoán được đây là căn bệnh nhất thời hay lâu dài. Nàng không hút thuốc, không uống rượu, cơ thể mạnh khỏe. Bác sĩ bảo nàng hãy tiếp tục thụ thai nhưng liệu nàng còn có thể cho chàng những đứa con xinh xắn? Những đứa con sẽ cột đời chàng và nàng vào nhau mãi mãi. Tình yêu sẽ ra sao nếu không đơm hoa kết trái? Đây là lần đầu và cũng là lần sinh nở cuối? Chàng và nàng sẽ không bao giờ có được cái điểm phúc làm cha mẹ hay sao? Càng nghĩ nàng càng thấy tội lỗi mình rất nặng. Nàng bi lụy khôn cùng...

Bác sĩ gõ cửa rồi bước vào phòng với y tá. Bà ái ngại nhìn nàng. Đã đến lúc phải mang nó đi rồi. Bà hỏi muốn đặt tên nó là gì? Muốn chôn cất hay hỏa thiêu? Nàng ngậm ngùi đặt tên con là Vinh và muốn hỏa thiêu để đem tro về thờ. Nàng tức tưởi thốt lời phán quyết cuối cùng, nhẫn tâm xóa bỏ sự hiện diện của con trên trần gian mãi mãi!

Bà bác sĩ chìa tay ra bế nó nhưng nàng vẫn cố ôm ghì, níu kéo dài thêm giây phút biệt ly vì biết rằng lúc nàng buông con ra là lúc nàng mất con vĩnh viễn. Y tá phải nhờ chàng khuyên nàng. Chàng thì thầm: “Thôi em ạ. Con đã không còn nữa. Hãy để con ra đi thanh thản.” Mắt đầm lệ, nàng nới lỏng vòng tay, gục đầu vào ngực chàng khóc ngất. Chàng thấy mình hoàn toàn bất lực... Đau đớn, xót xa...

Nguyễn Phương Thúy

June 22, 2017